

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Parallela Confessionis Avgvstinianae, Et Avgvstanae

Hänlin, Georg

Friburgi Helvetiorum, 1592

VD16 H 131

Abvsvs 5 De Discrimine Ciborum, cum quinq[ue] Catholicorum super hac
re conclusionibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29407

Brosij. Præterea, quod iterum hîc monere visum est, meminisse debebat Pappus, decreta Gratiani nō per omnia apud Ecclesiam authoritatē meruisse, sicut & glossa, quæ mox subjungitur à Pappo in Cōclusionē sexta, nō tenetur, pro ut Pappus legere potuisset, si voluisset, in Epistola Gregorij XIII. præfixa decreto Gratiani, novissimè ejusdem Gregorij jussu emendato. Quartò producit testimonium Erasmi, &c. quod majoris momēti apud nos nō est, quam ipsius Pappi, idq; quamdiu destituitur sua vel ratione, vel authoritate graviore, quam istorum est.

Septima Conclusio Pappi: *Verūm Confessio cūm propter maximum absolutionis beneficium, tūm propter alias conscientiarum utilitates apud nos retinetur, &c.* Nihil incommodi habet, nisi circa eam monere libeat, pueriliter admodum, ut Confessionis, ita & absolutionis negotium tractari ab istis.

A B V S V S V.

DE DISCRIMINE CIBORVM.

Rticulum hunc totum jure optimo præterire possem, siquidem nihil penè in se complectatur, quam meras in Catholicos calumnias: Et, sit venia verbo, putida magna ex parte mendacia. Si quid tamē est, quod revera Catholici contra Confessionistas docent hîc & tenent, sicut est Conclusio prima, quomodo Augustini sententiæ per omnia consentaneum sit, ex dictis circa artic. 15. liquere omnibus potest. Neque quicquam Pappum juvabit, quod quæ hîc falso affingit Catholicis, cujusmodi sunt omnia illa, quæ continētur in Conclusionibus 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. & 12. ex Gersono probat. Præterquam enim quod Gerson in omnibus istis abusibus, & corruptelas quorundam privatorum nō Ecclesiæ doctrinam insectatur, & reprehendit, meminisse etiam Pappus debebat, Catholicos non in unius, qui cum ipsis est, quicumque is fuerit, sed in totius Ecclesiæ Catholicæ, & ejus Doctorum unanimem cōsentire & cōspirare doctrinam. Ideo q; si Pappus cum suis aliquid hîc cōtra nos

P 3.

obtime-

obtinere vellet, ostendisse debebat, hæc quæ falsò affingit nobis, ab Ecclesia tota, & Doctoribus ejus omnibus unanimiter docta & credita esse, vel doceri & credi etiam adhuc; vel si non potuit, sicut certè nō poterit unquam, à calumnijs istis, & mendacijs abstinuisse, & temperasse sibi. Accedit, quòd Gerfon, vir quantumvis bonus aliàs & doctus, ab omnibus Catholicis semper tanquam iniquior, & minus, quàm debebat, Ecclesiasticis constitutionibus favens habitus, & notatus est. Quòd si verò tam rudis & peregrinus Pappus est in Catholicorum cognoscendis dogmatibus (quæ tamē tam acerbè aliàs cum suis insectari solet,) enconfulam ipsius & suorum infirmitati, & dogma Catholicorum, de delectu ciborum, & traditionibus similibus, quàm possum breviter, perspicuè tamē, & quantum ad propositum sufficit, Conclusionum paucarum complexu ob oculos ponam, illudque ex Augustino ad unamquamque Cōclusionem uno vel altero obiter allato testimonio clarissimè confirmabo, ut si porrò à nobis Pappus dissentiat, quàm malus Augustinianus etiam hîc sit, apertissimè videat.

DE DELECTU CIBORVM, ET
Jejunio Catholicorum.

Conclusio I. Catholicorum.

Delectus ciborum & jejunia utiliter observantur à Christi fidelibus,

*Augustinus libro de hæresibus ad Quodvult Deum,
hæres. 82. Tom. 6. col. 30. c.*

Hic (Iovinianus) omnia peccata, sicut Stoici Philosophi, paria esse dicebat, nec posse peccare hominem, lavacro regenerationis accepto, nec aliquid prodesse jejunia, vel à cibus aliquibus abstinentiam. Item eodem lib. hæres. 53. col. 25. b.

Idem Lib. 30. cont. Faust. cap. 5. Tom. 6. col. 474. b.

Christiani, nō hæretici, sed Catholici edomandi corporis causa propter animam ab irrationalibus motibus amplius humiliandam,

dam; non quod illa esse immunda credant, non solum à carnibus, verum à quibusdam etiam terræ fructibus abstinent; vel semper, sicut paucis; vel certis diebus atque temporibus, sicut per Quadragesimam ferè omnes, quanto magis quisque, vel minus seu voluerit, seu potuerit.

*Idem Lib. 2. de morib. Manich. cap. 14. Tom. 1.
column. 790. d.*

Apparet igitur, quo fine à carnibus, & à vino sit abstinentum; is finis est triplex: ad comprimendam delectationem, quæ in his maximè cibis haberi solet, atque in tali potu usque ad ebriositatem pervenire; ad tuendam infirmitatem, propter illa, quæ sacrificantur, atque libantur; & quod maximè commendandum est, propter charitatem, nè imbecilliorum ab his offendatur infirmitas. Idem in hoc eodem & præcedenti lib. qui est de moribus Ecclesiæ frequenter.

Conclusio II. Catholicorum.

Delectus ciborum & jejunia observata ab ijs, qui in peccatis sunt, modò resipiscendi & appropinquandi Deo animum habeant, cæteraque requisita adsint; utilia sunt per modum dispositionis, non meriti, ad accipiendam peccati veniam, & justificationis gratiam.

*Augustinus Lib. 2. quest. Euangel. cap. 18. Tom.
column. 342. c.*

Iejunium aut in tribulatione est, aut in gaudio; In tribulatione, ad propitiandum Deum pro peccatis: in gaudio verò, cum tantò minus delectant carnalia, quanto Spiritualium major sagina, &c.

*Idem Lib. 1. cont. Iulianum Pelagianum, cap. 2. Tom. 7.
column. 946. b.*

Aegrotavimus per peccatum, sanemur per pœnitentiam; pœnitentia verò sine jejunio vacua est. Et paulò post: Quia non jejunavimus

navimus inquit (Basilii) decidimus de Paradiso: jejunemus ergo, ut ad eum redeamus.

Idem Serm. 60. de Temp. Tom. 10. colum. 313. d.

Et in hoc sensu oportet intelligi, ut nemo pro laude humana, sed pro peccatorum indulgentia, vel pro misericordia divina jejunet, &c.

Conclusio III. Catholicorum.

Iejunia observata à justificatis, conducunt & profunt ad acceptæ gratiæ conservationem & augmentum.

August. in Psalm. 42. Tom. 8. colum. 398. d.

Quàm celeriter accipiuntur orationes benè operantium; & hæc justitia hominis in hac vita, jejunium, elemosyna, oratio: Vis orationem tuam volare ad Deum; fac illi duas alas, jejunium & elemosynam.

Idem Serm. 65. de Temp. per totum, Tomo 10. colum. 724. c. & c.

Adest nobis venerabile & medicabile tempus Quadragesimæ, Charissimi, per quod jejunantes peccatorum nostrorum vulnera curare debemus; quantum sit ergò bonum jejuniij brevi sermone, exemplis additis, differamus. & quæ sequuntur ibidem.

Idem in questionib. veteris & novi Testamenti, quæst. 120. Tom. 4. col. 854. d.

Igitur necessaria sunt nobis jejunia, sicut vulneribus medicina: medela enim conferunt vitæ perpetuæ, ita tamen ut duarum rerum testimonio commendentur, id est, oratione, & misericordia.

Conclusio IV. Catholicorum.

Eccllesia habet potestatem indicendi jejunia statuta; ideoque si sint universalia, id est, ab Ecclesia omnibus indicta & imposita,

na, quicumq; illa citra necessitatem, vel aliam causam legitimam negligit, culpæ subicitur, & eatenus observatu necessaria sunt. Quod si verò sint particularia, & localia, decet unumquemq; se ejus loci, in quo est & vivit, consuetudini accommodare.

*August. Lib. de heresib. ad QuodvultDeum, heres. 53.
Tom. 6. colum. 25. b.*

Aëriani ab Aërio quodam sunt nominati, qui cum esset præbyter, doluisse fertur, quòd Episcopus non potuit ordinari, & in Arrianorum hæresim lapsus, propria quoque addidit nonnulla, dicens: Orare vel offerre pro mortuis oblationem non oportere, nec statuta solenniter celebranda esse jejunia, sed cum quisque voluerit jejunandum, nè videatur esse sub lege. Huic loco si addideris locum alium qui exstat apud eundem Augustinum Epist. 86. ad Casulanum, Tom. 2. colum. 392. d. Vbi expressè fatetur, quòd licet in Evangelicis & Apostolicis literis, totoq; instrumento, quod appellatur testamentum novum, jejunium videat esse præceptum, tempus tamen non inveniatur, præcepto vel Domini, vel Apostolorum definitum: nihilominus autem hæc jejunia statuta celebranda non esse docentem hæreticum habendum asserentem Augustinum audieris, rectissime concluderis, Augustino hæreticum esse omnè eum, qui securus fuerit doctrinam, non eam tantum, quæ sacris literis adversatur, sed etiam quæ Ecclesiæ præcepto contraria est.

*Idem in Epistol. modò citata, 86. ad Casulanum, Tom. 2.
colum. 392. d.*

Sed quoniam non invenimus, ut jam supra commemoravi, in Evangelicis & Apostolicis literis, quæ ad novi testamenti revelationem propriè pertinent, certis diebus aliquibus evidenter præceptum observanda esse jejunia, & ideò res quoque ipsa sicut aliæ plurimæ, quas enumerare difficile est, invenit infestæ illius filia Regis, hoc est, Ecclesiæ veritatis locum, indicabo tibi, quid mihi de hoc requirenti responderit venerandus Ambrosius, à quo baptizatus sum, Mediolanensis Episcopus. Nam cum in eadem civitate mater mea esset, & nobis adhuc Catechumenis pa-

Q nis pa-

nis parum ista curantibus, illa sollicitudinem gereret, utrum secundum morem nostræ civitatis sibi esset Sabbato jejunandum, an Ecclesiæ Mediolanensis more prandendum? Ut hac eam cunctatione liberarem, interrogavi hoc supradictum hominem Dei. At ille; Quid possum, inquit, hinc docere amplius, quàm ipse facio? &c. Et mox; Ad quamcunq; Ecclesiam veneritis, ejus morem servate, si pati scandalum non vultis, aut facere.

Idem in eadem Epistol. sub initium col. 378. b.

Et quisquis tamē hunc diem (Sabbati) jejunio decernendum putaverit, sicut quidam jejunantes Sabbatum observant, nō parvo scandalo erit Ecclesiæ; nec meritò; in his enim rebus, de quibus nihil rectè statuit scriptura divina, mos populi Dei, vel instituta majorum pro lege tenenda sunt, &c. Et inferius, col. 388. b. Interminabilis est ista cōtentio, generans lites, non finiens quæstiones. Sit ergò una fides universæ quæ ubique dilatatur Ecclesiæ tanquam intus in membris, etiamsi ipsa fidei unitas quibusdam diversis observationibus celebratur, quibus nullo modo, quid in fide verum est, impeditur.

Conclusio v. Catholicorum:

Aliud est apud D. Augustinum, jejunare, aliud temperantem sive sobrium esse.

Augustin. Epistol. sæpè citata scil. 86. ad Casulanum colum. 39. A.

Nam. cum eum (Vibicum, qui jejunandum Sabbato cogere omnes volebat) argumenta deficiunt, Sabbato jejunandum, in luxurias epularum, & temulenta convivia, & nequissimas ebrietates insultabundus invehitur, quasi non jejunare, hoc sit inebriari. Quòd si hoc est, quid ergò prodest Romanis Sabbato jejunare? quandoquidem alijs diebus, quibus non jejunant, necesse est eos secundum disputationem hujus ebrios, & ventriculos judicari. Porrò si aliud est, gravare corda in crapula & ebrietate, quæ semper est malum; aliud est autem modestia & temperan-

perantia custodita relaxare jejunandum, quod certè cum sit die Dominico, reprehensorem nō habet Christianum, prandia prius Sanctorum, à voracitate & ebrietate ventriculorum ista discernat, nè Romanos ipsos, quando non jeiunant, ventriculos faciat; & tunc inquirat, non utrum liceat inebriari Sabbato, quod nec die Dominico licet; sed utrum nec Sabbato jejunādum sit, sicut Dominico non solet, &c. Ibidem colum. 384. b. Vtrum non sit Sabbato jejunandum quæritur; non utrum Sabbato non sit luxuriandum, quod nec Dominico faciūt, qui Deum timent, quāvis in illo utique non jejunent. Et mox inferius. d. Sicut autem fieri potest, ut jejunetur, & cum jejunium soluitur, si quis ebrius est, tunc inebrietur: ita fieri potest ut nō jejunetur, & si temperantes sunt homines, modestissimè prandeatur.

De jejunio Quadragesimali omnia plena sunt apud virū sanctum, prout qui vult legere, potest si nō apud ipsum doctore sanctum, saltem apud Patrem Torrensem lib. 4. Confessionis cap. 4. quod totum est de jejunio Quadragesimali, &c.

De diebus festis, cujus ritus etiam meminit Pappus in Cōclusionē sua. 3. pariter Catholicorum doctrina habet; primò, illos utiliter celebrari: Secundò, qui nō celebrant illos, si quidem sint universales, & per Ecclesiam universalem universaliter præcepti & instituti, peccare, & eatenus observatu necessarios esse: Sin verò sint particulares unicuique secundum loci in quo est & vivit (sicut & de jejunio dictum est) cōsuetudinem agendum esse. Sed sic etiam per omnia sentit Augustinus.

Augustinus Serm. 251. de Temp. Tom. 10. col. 1151. b.

Sciendum est fratres charissimi, quòd ideò à sanctis Patribus nostris constitutum est Christianis, & mandatum, ut in solennitatibus Sanctorum, & maximè in Dominicis diebus otium haberent, & à terreno negotio vacarent, ut paratiores & promptiores essent ad Divinum cultum, cum nō haberent, quod eos indè retardaret, incommodum, relinquerentq; eo tempore terrenam sollicitudinem, quò facilius possent Dei intēdere voluntatē, &c. Et mox: Idcirco fratres mei non sit vobis molestum in Dominicis diebus, & in Natalitijs Sanctorum divino studere cultui. Do-

100 PARALLELA CONFESSIO.
minicum ergò diem Apostoli, & Apostolici viri ideò religiosa so-
lennitate habendum sanxerunt, quia in eodem Redemptor no-
ster à mortuis resurrexit.

Idem Lib. 10. de Civitate Dei, cap. 4. Tom. 5. col. 540. d.

Beneficiorum ejus (Dei) solennitatibus, festis & diebus fra-
tutis dicamus sacramusque memoriam, nè volumine tempo-
rum subrepat oblivio, &c.

Idem Epist. 119. Tom. 2. colum. 572. d.

Et in scripturis quidem veteribus ad agendum Pascha non est
præceptum tempus, nisi ex Mense Novorum, à Luna quarta de-
cima, usq; ad vicesimam primam: Ex Eüangelio tamen, quia jam
manifestum est, quo etiam die Dominus crucifixus, & in sepul-
tura fuerit, & resurrexerit, adjuncta est etiam ipsorum dierum observa-
tio per Patrum Concilia, & orbi universo Christiano persuasum
est, eo modo Pascha celebrari oportere.

*Idem in Psalm. 88. Concione. 2. sub finem, Tomo 8.
colum. 991. a.*

Attendite ergò Charissimi, tenete omnes unanimiter Deum
patrem, & matrem Ecclesiam. Natalitia Sanctorum cum sobries-
tate celebrate, ut imitemur eos, qui præcesserunt, & gaudeant de
vobis, qui orât, pro vobis; ut benedictio Domini in æternum ma-
neat supra vos, fiat, fiat.

Præter istos duos ritus, scil. jejuniorum, & certarum feriarum,
nulli alij omnibus fidelibus in communi dati sunt & præcepti,
præterquam Confessio, & Communiõ, quæ facienda nemo du-
bitat, & Ecclesia ad minimum semel in Anno fieri jubet. Cateri ri-
tus omnes, vel instructiones tantum sunt, vel conditionati, & cer-
tis personis, qui ad istos ultrò se obligant, dati. Vndè patet, quàm
inanis & temeraria sit adversariorum, de rituum, & ceremoniarum,
sive traditionum humanarum multitudo, querela. Vestitui, cujus
ritus etiã mentionē facit Pappus hîc in Cõclus. sua 3: nihil tribuît
Catholici, nisi vim discernendi ordines & religiones: Itē admonē-
di de quibusdã internis homines. Quod maximè Augustinianum est.

AUG.

Augustinus Lib. 6. cont. Faust. cap. 9. Tom. 6. col. 240. b.

Sed inordinate vivere, & diversi generis professiones velle miscere, ut vel sanctimonialis habeat ornamenta nuptiarum, vel ea quæ se non continens nupsit, speciem virginis gerat, omni modo peccatum est.

Idem Epist. 109. Tom. 6. colum. 510. c.

Non sit notabilis habitus vester, nec affectetis vestibus piacere, sed moribus: Nec sint vobis tam tenera capitum tegmina, nè: retiola subter appareant. Capillos ex nulla parte nudos habeatis, nè foris vel spargat negligentia, vel componat industria.

Idem Epist. 199. Tom. 2. colum. 814. d.

Sed est quidam pro modulo personæ habitus matronalis à virginali veste distinctus, qui potest fidelibus cōjugatis, salva religionis observantia, convenire, &c.

Nihil nè minimum quidem lucratur contra hæc omnia Pappus, omnibus quæ affert etiam hîc ex Augustino locis. In primo enim contra primam, sicut & superius dictum est, cum dubitaret Augustinus, expedire nè die Sabbati jejunare, annon; definit, satius esse non jejunare, ad significandam requiem sempiternam. Secundus ex lib. 2. quæst. &c. ostendit, nõ tam considerandum, quantum quisque cibi capiat, quàm quo animo vel capiat, vel careat. Vnicus circa tertiam; Leges, quæ adversantur religioni & justitiæ, leges non esse, & potiolem rationem esse legum divinarum, quàm humanarum. Vnicus circa quartam; neminem ex cibi sumpti vel præstantia, vel vilitate judicandum, magis minusve bonum habendum. Vnicus circa septimam; neque manducandum, neque jejunandum esse cum aliorum scandalo. Vnicus, quem citat in Concl. 10. observationes indifferentes liberarè relinquendas: Sed ibidem addit, constitutiones fundatas in Scripturis factas à Concilijs, vel totius Ecclesiæ consuetudine roboratas servandas esse, ut jam dictum est. Sed quid hæc omnia vel ad propositum, vel contra jejuniium, vel contra nos?

Conclusiones. 13. 14. 15. 16. & 17. tolerantur, modò à mortificatione.

Q 3

catio-

cationibus carnis jejunia non excludant, sed suum etiam locum illis relinquunt.

Conclusio 18. Pappi quomodo cum Augustino conveniat, ex paulò antea dictis constat, ubi ostensum, negantes statuta jejunia servanda & celebranda esse, Augustinum habere pro hæreticis.

Nihil incommodant tria loca adducta hîc. Primus enim ex libro 30. cont. Faust. habet, quosdam semper abstinere, quosdam certis diebus; sicut, per Quadragesimam ferè omnes, quanto magis quisque vel minus seu voluerit, seu potuerit: quod intelligi debet non de diebus, quasi cuique liberum esset, quibus diebus vellet jejunare, sed de modo jejuniij, id est, posse aliquem parcius, aliquem minus parçè jejunare; ipsum enim existimasse, ad Quadragesimalis jejuniij observationem teneri & obligari omnes, quos non excusat vel ætas, vel necessitas, vel infirmitas. Clarissimum est & ex eo, quòd in enarratione in Psalm. 110. Tomo 8. colum. 1189. a. scribit, jejunium hoc Quadragesimale præcipi nobis & ex Lege, & ex Prophetis, & ex ipso Evangelio. Iterùm quòd in Serm. 62. de Tempore Tom. 10. colum. 719. a. jejunium hoc commendans, hunc in modum loquitur. Rogo vos fratres charissimi, & admoneo, ut in isto legitimo, & sacratissimo tempore (Quadragesimali) exceptis Dominicis diebus nullus prandere præsumat, nisi fortè ille, quem jejunare infirmitas non permittit, quia alijs diebus jejunare remedium est, aut præmium; in Quadragesima non jejunare peccatum est. Alio tempore qui jejunat, accipiet indulgentiam; in Quadragesima qui non jejunat, sentiet pœnam, &c. Et ex eo, quòd in hujus ejusdem lib. 30. contra Faust. à Pappo citati cap. 3. colum. 472. c. hæc verba leguntur: Quid verò & de illo dicemus, quod sanè frustrari quis audeat, aut negare? cùm constet, hoc inter omnes, & æquè per orbem terrarum, quotannis omni cum studio celebretur in conventu Catholicorum, Dico autem Quadragesimam, quam qui inter nos ritè observandam putaverunt, abstineat necesse est omnibus his, quæ capitulum hoc à Deo ad percipiendum nobis creata dicit, & Dæmoniorum insuper doctrinam vocat abstinentiam prædictorum, &c. Et inferius colum. 473. a. Si Quadragesima sine vino & carnibus non supersticiosè à vobis, sed divina lege servatur,

vatur, videte quæso, videte, nè summæ dementiæ hoc sit à Paulo dictum, putare, quòd Dæmoniorum doctrina sit abstinentia omnis ciborum, & prohibentes nubere, &c.

Secundus ex Epistol. 86. ad Casulanum pariter habet, præceptum esse jejunium literis Evangelicis & Apostolicis, nõ autem dies definitos, quibus sit jejunandum, vel non, ideo quæ cum esset quæstio, Sabbatoné jejunare annon expediret, cum nihil definitum sit, nullum alterum quicquid hic fecerit, contemnere debere, sed unumquenque sibi, & suo iudicio relinquendum, intellige quàm diu nihil definiatur; si enim quid definiatur ab Ecclesia, unumquenque illius definitioni acquiescere debere, patet ex omnibus locis, in quibus Ecclesiæ obediendum esse docet, adeò ut impudentissimè insaniæ esse velit, dubitare de ijs, quæ definit. Idem dicitur ad tertium locum, quia enim Sabbato Romæ jejunabatur, Mediolani autem nõ, unumquenq; dicit se debere accommodare consuetudini loci. Et sanè perversus valdè Pappus est, qui quod Augustinus respectu loci liberum esse finit, ille in genere, & sine ullo respectu vel Ecclesiæ, vel loci, ad cujusq; hominis privati arbitrium liberum facit.

Conclusiones 19. & 20. nihil novi habent, ac utinam verum esset, quod cum hîc, tum alijs articulis gloriantur.

Locus Conclusioni vigesimæ subiectus distinguit inter mala, ita ut quædam mala insinuet quia prohibita sunt; quædam prohibita, quia mala & criminosa; posterioris generis nunquam esse licita; prioris generis, licita aliquando in necessitate fieri posse. Sed quis reluctatur? annon enim jejunij legem licitè aliquem transgredi posse, vel propter infirmitatem, vel aliam necessitatem diximus semper, & adhuc cū August. dicimus? Ergò seipsum Pappus hîc confutat, qui cessante omni necessitate unicuiq; liberum esse vult, jejunare vel non, contra Augustinum.

Circa Conclusionem 21. repetit cramben suam bis coctam de libertate jejunandi, vel non in Sabbato secundum Augustini sententiam, & hinc probare se posse frustra putat, idem sentisse Augustinum de omnibus jejunijs.

Conclusiones 22. 23. 24. & 25. cum ijs quæ subduntur, unicuique hoc ostendunt; rituum non præceptorum, & particularium dissimilitu-

Similitudinem, & varietatem nihil præjudicare unitati fidei, quod notissimum, & in confessio apud omnes Catholicos est. De universalibus, qui sub præcepto sunt, aliud est, ut ex sæpè allatis constat. Et certè neque hodie per totam Ecclesiam ab omnibus eadem vel festa peraguntur, vel jejunia coluntur, sed alia & alia; quod licet; modò qui peragunt & colunt propria quædam; non intermittant communia & præcepta, & eos qui sua propria non celebrant, non damnent: ut nihil dicamus, Socratis testimonij, tanquam hæretici & fabulosi Scriptoris, nihil nos moveri.

ABVSVS VI.

DE VOTIS MONACHORVM.

Letiam hic articulus farraginem & congeriem completitur valdè copiosam plurimarū Conclusionum, quarum pleræque sententiam non Ecclesiæ Catholicæ de votis, sed unius vel alterius Scriptoris Catholici, & nè illius quidem fideliter & exactè ponunt & explicant. At quia, ut & antea monui sæpius, inter me & Pappum disceptatio suscepta est de Augustini fide & sententia, propositumque mihi ostendere, Augustinum fuisse Catholicum, vel ut hodiè nominant Pappistam; & non quid unus, vel alter Catholicorum scripserit & senserit, curiosius perquirere: ideo etiam hic Ecclesiæ Catholicæ mentem & sententiam de votis ordinatiùs & fidelius multò, quàm à Pappo & suis in Confessione factum est, per Conclusiones nonnullas ob oculos ponam; mox illam per omnia Augustini doctrinæ conformem & consentaneam esse, clarissimè & brevissimè, ad unamquamque Cōclusionem paucissimorum testimoniorum appositione, ostendam. Et licet Pappus per paucam in toto hoc articulo ex Augustino habeat, & nominatim inter 28. Conclusiones, nō nisi ad quatuor testimonia ex Augustino adscribat; tamen quicquid uspiam habet, nihil nè in minimo quidem causæ nostræ officere, apertissimè convincam.